

MENEER GIELSEN

In het ziekenhuis waar ik werk klinkt soms de vraag: 'Geestelijk verzorger? Wat doe jij eigenlijk?' Ik ben blij met een dergelijke vraag. Ik zie het als een mogelijkheid om over mijn vak te vertellen en om de samenwerking met andere disciplines in het ziekenhuis te bevorderen. Maar tegelijkertijd moet ik bekennen: ik weet het ook niet helemaal. Ik verras mijzelf ook regelmatig. Zo wist ik dat ik nooit zomaar, zonder dat een patiënt het zou aangegeven, over het geloof of God zou gaan praten. En dan ontmoet ik de heer Gielsen.

'Wie ligt er achter die deur?', zo vraag ik de verpleegkundige, wijzend op een alarmerend papiertje met MRSA er op. 'Meneer Gielsen', is het antwoord, 'een eenzame, oude man die terminaal ziek is. Hij zal over niet al te lange tijd overlijden en is bang. Nu blijkt hij ook nog MRSA te hebben, de ziekenhuisbacterie. Meneer heeft geen familie meer en vanwege alle voorzorgsmaatregelen rondom de MRSA kunnen wij niet regelmatig 'even binnenlopen'. Een hele trieste situatie.

Ik open de deur waarachter zich een kraan, zeep en een wasbak bevindt en bind een schort voor en doe rubberen handschoenen aan. Terwijl ik het ijzertje van het mondkapje om mijn neus klem, kijk ik door het raam, dat in de deur zit, naar binnen. Ik zie een magere oude man. Hij zit, ondersteund door kussens, op zijn bed. Zijn hoofd laat hij hangen en zijn ogen zijn half gesloten. Een slangetje voor extra zuurstof is aan zijn neus verbonden. Hij ziet mij niet. Terwijl ik mijn haren onder een, eveneens verplicht, netje probeer te verbergen realiseer ik mij dat iedereen die binnenkomt er uitziet zoals ik er nu uitzie; alleen mijn ogen en stem zullen een verschil maken.

'Zuster...', zegt hij wanneer ik zijn kamer binnen ga. Hij kijkt even op maar dan zakt zijn kin weer op zijn borst. Ik ga naast het bed zitten. 'Meneer Gielsen', zeg ik, terwijl ik zijn hand oppak ter kennismaking, 'ik ben de geestelijk verzorger op deze afdeling'. Hij kijkt even op maar zegt niets. Dan laat hij zijn hoofd weer hangen. 'Hoe gaat het met u?' Nu kijkt hij mij aan en zegt: 'Slecht!' Ik meen een bepaalde felheid in zijn ogen te zien. 'Ik ga kapot hier!' Zijn ogen zijn nu wijd open en hij kijkt recht voor zich uit. Zo zitten we even. 'Wat zou u graag willen?', probeer ik. Het is even stil. Dan maakt hij ineens met zijn wijsvinger een felle beweging van zijn buik naar de wereld achter het raam en zegt: 'Naar huis!'

En zo zit ik daar. Ook stil. En dan hoor ik het mezelf zeggen: 'Meneer Gielsen, bent u gelovig?' Nu kijkt hij mij aan. 'Wilt u samen bidden?' Met deze woorden verras ik mijzelf én meneer Gielsen. Met zijn vinger priemt hij in mijn richting en zegt: 'Precies!' We glimlachen naar elkaar. En in deze sobere, afgesloten ruimte vouwen we onze handen, we bidden en verlaten zo de beperking van de ruimte en de situatie.

Weer buiten de kamer doe ik mijn schort uit, mijn mondkapje en haaretje af en gooi de handschoenen in de afvalbak. Door het raam zie ik dat meneer Gielsen naar mij zwaait. Ik steek mijn hand op en glimlach nogmaals naar hem. 'Geestelijk verzorger', zo zeg ik tegen mijzelf.... 'wat doe jij eigenlijk?'

Drs. Jacqueline van Meurs
geestelijk verzorger (Jeroen Bosch Ziekenhuis in Den Bosch)